

شهید مهدی رحیمی مقدم

دانش آموخته مهندسی اینتک ولیزر دانشگاه صنعتی امیرکبیر که در حمله موشکی آمریکایی - صهیونی در جنگ تحمیلی سوم به شهادت رسید.

(۴۶) این شماره تقدیم میشود به

وبساز دفاع مقدس مردم ایران

در برابر آمریکا و رژیم صهیونی

صدای ایران

روزنامه اینترنتی KHAMENEI.IR

پنجشنبه ۳۱ اردیبهشت ۱۴۰۵

رسانه رهبر انقلاب @Rahbarenghelab

قلوب مردم به هم نزدیک شد، یخ های فی مابین آقشار مختلف با گرایش های متفاوت شروع به ذوب شدن کرد، همگان زیر پرچم وطن جمع شدند و روز به روز به عدد این جمع و به کیفیت آن افزوده می شود. ۱۴۰۵/۱/۲۰

این پرچم بر زمین نمی ماند

پیرمرد بیرجندی عمر ۵۸شنبه ۳۱ اردیبهشت علیرغم وقوع طوفان شدید به نگه داشتن پرچم ایران در میدان مادر این شهر ادامه داد. این تصویر از روی فیلم این واقعه بازسازی شده است.

سرمقاله

«این پرچم زمین نمی ماند!»؛ این نه یک شعار احساسی وزودگذر، که واقعیتی است که بیش از ۸۰ روز است در خیابان های ایران جریان دارد.

واقعیتی که در رفتار مردم، در ایستادن های طولانی، در دست های استوار و در نگاه هایی که به سه رنگ پرچم مقدس جمهوری اسلامی ایران دوخته شده، خودش را نشان می دهد.

اساسا پرچم، عینی ترین و بارزترین نماد هویت یک ملت است. هر کشور، تاریخ، فرهنگ، غرور و خاطرات جمعی خود را در پرچمش خلاصه می کند. پرچم فقط چند رنگ کنار هم نیست، نشانه ای است از آنچه یک ملت برایش ایستاده، جنگیده، مقاومت کرده و هزینه داده است. به همین دلیل هم هست که در همه جهان، پرچم ها اهمیت دارند و ملت ها نسبت به آن حساس اند. اما در ایران، ماجرا ابعاد متفاوت تری پیدا دارد. برای ایرانیان، پرچم صرفا یک نماد رسمی نیست، بلکه بخشی از زندگی روزمره و بخشی از احساس ملی آنان است. در بسیاری از کشورهای دنیا، نهایت بروز وطن دوستی

مردم شاید نصب پرچم بر سردر خانه ها باشد، اما در ایران، مردم با پرچم زندگی می کنند.

مردم این سرزمین بارها نشان داده اند که پرچم بخشی از هویت و شرافت ملی شان است. همین نگاه هم باعث شد که از نخستین روزهای جنگ آمریکا و رژیم صهیونی علیه ایران، یکی از متفاوت ترین و مردمی ترین پویش های اجتماعی شکل بگیرد، پویشی که شاید در ظاهر ساده باشد، اما در عمق خود حامل معناهای بزرگی است.

ماجرای مشهد آغاز شد، جایی که جمعی از جوانان، در ابتکاری جالب و متفاوت، تصمیم گرفتند پرچم ایران را به صورت ۲۴ ساعته در دست بگیرند. ایده ساده بود اما تأثیرش عظیم؛ هیچ کس نمی خواست این پرچم حتی برای لحظه ای روی زمین بماند. خیلی زود این حرکت از مشهد فراتر رفت و به تهران و دیگر شهرها رسید. در تهران، چهارراه ولیعصر به یکی از نمادهای این پویش تبدیل شده است. جایی که مردم ساعت ها و حتی روزها منتظر می مانند تا نوبت شان برسد و برای چند دقیقه هم که شده،

پرچم ایران را در دست بگیرند.

شاید در نگاه اول، نگه داشتن چند دقیقه ای یک پرچم کار بزرگی به نظر نرسد، اما آنچه این حرکت را مهم می کند، معنایی است که پشت آن نهفته است. مردمی که داوطلبانه می ایستند تا پرچم مقدس کشورشان را نگه دارند، در واقع دارند پیامی روشن مخابره می کنند: پرچم ایران بر زمین نخواهد افتاد.

در این میان، صحنه هایی هم رقم خورده که این مفهوم را به زیباترین شکل ممکن تصویرسازی می کند. در هفته ها و روزهای اخیر، تهران و برخی شهرهای دیگر بارها گرفتار طوفان های شدید شده اند. طوفان هایی که درخت ها را از جا کنده، تابلوها را شکسته و حتی به خودروها نیز آسیب رسانده اند. طبیعتاً در چنین شرایطی، پرچم های برافراشته نیز در معرض سقوط و پاره شدن قرار می گیرند. اما درست در همین لحظات، صحنه هایی خلق شده که معنای واقعی «این پرچم زمین نمی ماند» را آشکار می کند.

در میانه طوفان های شدید، مردمانی دیده شدند که

با تمام توان، میله پرچم را گرفته اند تا خم نشود. زنان و مردانی که خیس باران و در مصاف طوفان، همچنان ایستاده اند و اجازه نداده اند پرچم پایین بیاید.

اگر بپذیریم که در پس هر زشتی، زیبایی ای هم وجود دارد، باید گفت در پس این طوفان ها نیز تصویری باشکوه از پرچمداری ملت ایران دیده می شود، تصویری از مردمی که حتی در سخت ترین شرایط، پرچم خود را رها نمی کنند.

شاید راز ماندگاری پویش نگه داشتن ۲۴ ساعته پرچم هم همین باشد؛ اینکه مردم در آن، بی تفاوت نیستند و خودشان بخشی از روایت شده اند. هر کسی که برای چند دقیقه پرچم را در دست می گیرد، انگار سهمی در نگه داشتن ایران پیدا می کند. این همان حسی است که باعث شده پویش نگه داشتن ۲۴ ساعته پرچم، از یک حرکت ساده خیابانی فراتر برود و به نمادی از همبستگی ملی تبدیل شود.

و حالا پس از هفته ها، هنوز همان جمله نخست، واقعی تر از همیشه به نظر می رسد: این پرچم بر زمین نمی ماند. ■

سلام آقای شهید عزیز. ای کاش من جای شما شهید می شدم، ولی امیدوارم دست من و مردم خودت را بگیرم. راه شما هرگز قرار نیست به پایان برسد. وای بر من که تورفتی و من نفس می کشم. من را هم با شهادت ببر پیش خودت،

جان مادرت. آقا جان، شب آخر فاطمیه آمدم، توفیق زیارت نداشتیم. تو به ما جرأت طوفان دادی. نشناختمت، شرمنده. برگرد که یتیم نباشیم، آقا. کاش ما را هم با خودت می بردی. دنیا جای قشنگی نبود. شهادتت مبارک.

آخرین صحبت یک هموطن ایرانی خطاب به رهبر شهید انقلاب اسلامی

روایت کشور دوست خامنه ای جوان

سیده آرزو که چندین بار مسافت ۵۰۹ کیلومتری روستای دشتی به تهران را فقط با یک نی، آمده و برگشته بود، می گوید: «به هر سختی و آسانی ای که بود، با اتوبوس یا وسیله شخصی به تهران می آمدم برای دیدن آقا. دلم می خواست ایشان را رخ به رخ ببینم. آخرین بار گمانم دوماه پیش از جنگ بود که آمدم.» نگاهی به صندلی خالی آقای آقا می اندازد و ادامه می دهد: «آن روز هم آقا به خاطر مسائل امنیتی تشریف نیاوردند اما آن روز دلم خوش بود که دارم توی حسینیه ای نفس می کشم که آقا نفس کشیده. اصلاً آن روز معنای نبودن شان یک جور دیگری بود اما این بار این صندلی، مثل آتش گداخته روی دلم نشست است.»

لهجه اصفهانی اش به بغض تزیین می شود و می گوید: «دلم خیلی برای آقا تنگ شده. من اصلاً چنین روزهایی در تصور هم نبود. دلتنگی این بارم با دفعه های قبل خیلی فرق می کند.» صدایش را صاف می کند، طوری که انگار می خواهد دشمن را خطاب قرار دهد و می گوید: «من دلم به یک چیز خوش است و این همه راه آمده ام تا با آقا مجتبی، رهبر جدید مان بیعت کنم. من دلم به این خوش است که رهبرمان همان خامنه ای است و حالا جوان هم شده است.»

قاب

رکابزنان دهه نودی به میدان آمدند

دوچرخه سواران نوجوان و خردسال دهه نودی به یاد رهبر شهید انقلاب اسلامی و در حمایت از جمهوری اسلامی ایران در دفاع مقدس سوم در شهرک اکیاتان تهران تجمع کردند.

روایت

جنگ شکست خورده و فشار بر ترامپ

در حالی که سنای آمریکا روز سه شنبه، تحت فشار افکار عمومی و پیامدهای جنگ شکست خورده ترامپ علیه ایران، به قطعنامه ای رأی داد که هدف آن محدود کردن اختیارات جنگی ترامپ در قبال جنگ علیه ایران است، اعتراض ها علیه این ماجراجویی رئیس جمهور آمریکا همچنان ادامه دارد. «رافائل وارناک»، سناتور دموکرات آمریکایی، در پیامی در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «سناگام مهمی در مسیر پایان دادن به جنگ غیرقانونی ترامپ علیه ایران برداشته است. این جنگ به شدیدترین شکل شکست خورده است. من قول می دهم که همچنان این رئیس جمهور را پاسخگو نگه دارم.»

بررسی رسانه ها و اظهار نظرهای مقامات پیشین و کنونی آمریکا نشان می دهد که برخلاف تصور کاخ سفید، ورود واشنگتن به جنگ نه تنها دستاورد راهبردی برای آمریکا نداشته، بلکه نگرانی گسترده ای درباره گرفتار شدن این کشور در یک بحران فرسایشی جدید در غرب آسیا ایجاد کرده است.

افزایش فشار افکار عمومی، نگرانی از تبعات اقتصادی جنگ، احتمال گسترش ناامنی در منطقه و ترس از کشیده شدن آمریکا به درگیری بلندمدت، اکنون بخشی از نخبگان سیاسی آمریکا را به مهار رفتارهای ماجراجویانه ترامپ سوق داده است.